

ESCENARIS 2018

Escultures de **Manel Palahí**

Uns dies abans i durant la Mostra floral de Girona en una nova sèrie inacabada, segons l'autor, *Palahí* ens recrea amb unes noves formes partint del món dels espectacles, els seus **escenaris**. Talment com una continuació de la sèrie **partitures de ferro** ara s'endinsa en el món de l'òpera i de les arts escèniques. Observador de diferents vessants culturals se'n fa ressò i en pren peu per les seves obres escultòriques.

Diu Borges: "...aquella imminència d'una revelació, que després potser no es doni, seria l'acte estètic." Doncs us voldria remarcar, ens diu *Palahí*, aquesta imminència reveladora amagada en aquests actes estètics i estàtics i que potser son o no son. Cada obra escultòrica es justifica per mostrar-nos quelcom enigmàtic. I tot seguit que hi trobem allò més imminent, sovint i per una majoria, ja perd gran part del seu interès. No seguim. I aleshores, més que una revelació, hi posem doble vel, "re-velació". Alguns, no obstant, insisteixen i volen entendre més en els actes estètics.

Aquests **Escenaris** és clar que es refereixen a allà on hi ha espectacle, o a obres musicals, o dramàtiques, o a successos rellevants... l'escenari com aquells espais de vida col·lectiva i cultural. Els que ara es mostren poden ser entesos com petits monuments a aquestes arts, a aquests fets. Si volem anar més enllà permeteu-nos revelar les seves intencions quan s'aplica a aquests "ideobjectes" com els anomena *Palahí*. La seva aspiració és crear estructures que interactuïn amb l'espai i que exhibeixin rastres intuïtius del teatre de la vida, de tantes cares que té la vida. Cada ideobjecte vol ser una meditació sobre l'existència, convidant-vos a ser interpretades potser de moltes maneres més. Umberto Eco encunyà el concepte d'*obra oberta* quan aquesta permet noves possibles interpretacions de les previstes per l'autor. L'autor fa que els materials es transfigurin, siguin petites penyores arquitectòniques sustentades per sensacions - percepcions dels escenaris de la vida, retalls d'existència posats en escena. Avui mostrem només algunes escultures d'aquesta sèrie. Hi manquen unes subsèries de màscares, de petits teatrets sobre obres de renom... Sòfocles, Shakespeare, Molière, Wagner, Verdi, Rossini... Els dramaturgs en general situen dalt l'escenari realitats viscudes, posem per cas, d'un subjecte apoderat pels dubtes, o d'un malalt imaginari, o algú atrapat per l'avarícia... i així podem escodrinyar, apropar-nos als seus escenaris mentals, a la psicologia humana. Jacques Lacan havia dit que la bona psicologia és a les novel·les.

Dels **escenaris** d'aquí, per exemple, **el faraó de la música** concentra i sintetitza reminiscències d'òperes com *Nabuco* o *Aïda*, on el seu ordit es

basa en tot un poble aspirant a la llibertat. Si ens fixem en detalls de l'obra es fa indefugible la referència a que és una peça operística - musical: al front es substitueix la serp per l'icona d'una nota, les orelles per claus musicals, el pentagrama a la vestimenta, ... En l'obra **T de teatre** què tindrà a veure que aparegui un nus? o dos?... Perquè una peça fent de boca d'escenari apareix plena de verdet i feta de pedaços? ... Boques d'escenaris que ens convoquen i evoquen portalades on entrar, ponts on transitar, arcs de triomf, ... esquelets o carcassa de tramoies; màscares, barrets, instruments musicals, petits teatrets, la lluna lliure o entre reixes, ...un conjunt de formes partint del món del teatre, dels espectacles, de la vida mateixa monumentalitzant-los, no des de les seves grandàries sinó metonímicament des de fragments de les seves formes.

Hem dit monumentalitzar també perquè algunes es podrien fer amb dimensions molt més grans i perquè és posar en valor el treball de molts artistes, autors teatrals i musicals. Així doncs **escenaris** son mostrar unes formes com restes arquitectòniques metonímiques dels espectacles que ens parlen i ens recorden la riquesa cultural escènica, literària, musical i d'existència vivent actual i pretèrita.

Parafrassejant Jacques Lacan quan diu que la profunditat de l'inconscient és a la superfície, doncs, en la perifèria, en les formes d'aquestes escultures hi ha la seva profunditat.